

"Waardigheid"

Maandagochtenddrukte.

Dennis was veel te laat opgestaan, zijn moeder had hem zelfs geroepen, zó opvallend laat was hij. Lisette was al klaar om naar school te gaan, moeder was nog bezig om Lucas aangekleed te krijgen.

Eigenlijk was het ook voor Dennis tijd om te vertrekken, maar hij wilde toch eerst nog even een boterham naar binnen werken. Kon hopelijk nog nét.

Nog wat brak ging hij aan tafel zitten, zocht naar brood, en toen zijn hersenen eindelijk gingen werken zag hij de lege broodzak. Met een zucht stond hij weer op en liep naar de voorraadkast. Na enig speurwerk, geen brood te bekennen.

Hij slofte terug naar de tafel en hield, met een vragende blik naar zijn moeder, de broodzak omhoog.

Toen ze even opkeek van het Lucas aankleden, zag ze hem zo staan. "Ach, jemig, Dennis, sorry, ja, brood is op, ik kan vanmiddag pas nieuw halen."

Dennis haalde zijn schouders op. "Dan maar een keertje geen ontbijt, ook niets nieuws, toch?", zei hij met een knipoog, maar zijn stem verried hem. Natuurlijk dacht hij er niet zo luchtig over. Het ging weer slechter. Zijn moeder was weer eens ontslagen uit het volgende pokkebaantje, zijn vader (als hij dat zelfs maar écht was) liep alweer maanden achter met zijn bijdragen, en Dennis durfde er niet meer om vragen als hij daar moest logeren. Wat hij zelf binnen kon brengen was niet al te veel, een veertienjarig armoedzaaiertje schepen ze gerust met amper een paar euro per uur af, voor de rotste klusjes.

Met hangende schouders ging Dennis naar de keuken en dronk achter elkaar drie glazen water. Dat zou hem in ieder geval een tijdje een vol gevoel geven.

Moeder kwam even naast hem staan. "Hee, jochie, het wordt wel weer beter, hè, ik ga weer een baan vinden, en ondertussen weten we heel goed hoe we zuinig aan kunnen doen, toch? We gaan het wel redden, net als altijd!"

Dennis keek haar even vanuit een ooghoek aan. Hij knikte zonder enig enthousiasme.

"Koop vanmiddag maar een lunch voor jezelf in de schoolkantine. Ik heb nu even geen geld voor je, maar je hebt zelf toch nog wel wat? Dan betaal ik dat morgen wel terug."

Hij knikte weer, hij had nog wel wat geld. Maar eigenlijk niet, want het geld wat hij had, was gereserveerd voor iets heel speciaals, en natuurlijk zou hij zijn moeder niet gaan vragen om zijn lunchgeld terug te betalen.

Hij gaf zijn moeder een kusje op haar wang, slaagde erin om een klein glimlachje te produceren, en beende de keuken uit, de trap op, om zijn schoolspullen te pakken en iets aan te trekken wat niet tot op de draad versleten was.

De kleine pauze had Dennis, zoals gebruikelijk, alleen doorgebracht in een hoek van het trappenhuis. De paar keer dat ooit iemand een poging had gedaan om met hem te praten, had hij resoluut afgekap. Hij wist

dat iedereen hem ofwel als zielig, ofwel als minderwaardig zag, met zijn oude kleren, wrak van een fiets en van plakband en touw aan elkaar hangende schooltas. Hij hoefde hun gezelschap niet, met hun merkkleding en iedere week weer een nieuw gadget om over rond te bazuinen.

Tijdens de lessen was het niet zo'n probleem. Dan was hij gewoon één van de gevulde stoelen die het minst opviel.

Hij werd niet gepest of zo, logisch, het harde, smerige werk dat hij aandurfde, als er al iemand was die hem wilde laten werken, had hem sterk gemaakt, geestelijk en lichamelijk, dus ze wisten dat zijn wraak op eventuele pesters keihard en genadeloos zou zijn.

Nu, in de grote pauze, was het eigenlijk nog wat makkelijker om onopvallend te zijn. Iedereen was druk met elkaar bezig, de kantine was vol, de rijen voor de counters en de kassa nog voller, dus niemand trok zich wat aan van die armoedzaaier die zijn best deed er niet te zijn.

Maar vandaag was het dus niet zo makkelijk, want hij moest iets te eten zien te scoren. De schoolkantine was best goedkoop, maar toch...

Dennis keek in zijn portemonnee, en zag een tientje met een briefje eraan, en dertig cent.

Hij vouwde het briefje open. "VOOR CADEAU MAMA", stond er in grote letters op. Vrijdag was ze jarig, en hij zou een groot cadeau voor haar kopen. Hij keek nog even naar de twee muntjes, en weer naar het briefje. Een iets minder duur cadeau kon natuurlijk ook. Of misschien dat hij voor die tijd nog wel aan wat geld kon komen...

Resoluut schudde Dennis zijn hoofd, hij vouwde het briefje weer om het biljet en stopte het weg. Nee, die tien euro waren helemaal voor het cadeau voor zijn moeder, tot de laatste cent! Dan maar geen lunch, nog een paar slokken water zouden hem vast ook wel de rest van de dag door helpen.

Hij stopte zijn portemonnee weer weg en keek op. Het werd tijd om naar buiten te gaan en goed rond te kijken om de school. Soms lag er genoeg geld en statiegeldflesjes om een lunch van te kunnen betalen. Hij sloeg zijn ogen weer neer en begon richting uitgang te lopen. Na een paar stappen snoof hij in zichzelf en richtte zijn blik weer op, recht in de ogen van die paar mensen die hem medelijdend of minachtend bekeken, zijn ogen stralend met een vastberadenheid en een waardigheid die niet verder gingen dan de achterkant van zijn pupillen.